

Brussel, 7.5.2018
C(2018) 2716 final

GEDELEGEERDE VERORDENING (EU) .../... VAN DE COMMISSIE

van 7.5.2018

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2015/849 van het Europees Parlement en de Raad met technische reguleringsnormen inzake de criteria voor de aanwijzing van centrale contactpunten voor uitgevers van elektronisch geld en betalingsdienstaanbieders en met regels inzake hun taken

(Voor de EER relevante tekst)

TOELICHTING

1. ACHTERGROND VAN DE GEDELEGEERDE HANDELING

Aanbieders van betalingsdiensten en uitgevers van elektronisch geld met een hoofdkantoor in een lidstaat kunnen vestigingen exploiteren in een andere lidstaat, de lidstaat van ontvangst. Dergelijke vestigingen moeten voldoen aan de regelgeving ter bestrijding van witwaspraktijken en terrorismefinanciering (anti-money laundering and countering the financing of terrorism, hierna “AML/CFT” genoemd) van hun lidstaat van vestiging, zelfs indien zij zelf geen meldingsplichtige entiteiten zijn.

Om het AML/CFT-toezicht op dergelijke vestigingen te bevorderen, verlangen verschillende lidstaten van aanbieders van betalingsdiensten en uitgevers van elektronisch geld dat zij een “centraal contactpunt” (hierna “CCP” genoemd) aanwijzen. Een CCP fungeert als contactpunt tussen de betalingsdienaarbieder of uitgever van elektronisch geld en de bevoegde autoriteit van de lidstaat van ontvangst. Omdat er geen gemeenschappelijke Europese aanpak van CCP's is, bestaat echter het gevaar van reguleringsarbitrage, wat de robuustheid dreigt te ondermijnen van Europa's afweer tegen AML/CFT. Ook bestaat het gevaar dat rechtsonzekerheid onredelijke obstakels opwerpt voor aanbieders van betalingsdiensten en uitgevers van elektronisch geld die grensoverschrijdende diensten willen verlenen.

Richtlijn (EU) 2015/849 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering is er onder meer op gericht de wetgeving van de Unie in overeenstemming te brengen met internationale normen inzake de bestrijding van witwassen en de financiering van terrorisme en proliferatie.

Artikel 45, lid 10, van Richtlijn (EU) 2015/849 verplicht de Europese toezichthoudende autoriteiten (ETA's) tot het ontwikkelen van ontwerpen van technische reguleringsnormen met betrekking tot de criteria die lidstaten moeten hanteren bij hun beslissing of buitenlandse instellingen die een vestiging exploiteren, anders dan in de vorm van een bijkantoor, op het grondgebied van de lidstaat, een CCP moeten aanwijzen en wat de taken van dat centrale contactpunt moeten zijn. De ETA's dienden het ontwerp van de technische reguleringsnormen uiterlijk op 26 juni 2017 bij de Commissie in te dienen zodat deze laatste deze kon vaststellen in de vorm van een gedelegeerde handeling, overeenkomstig de in respectievelijk Verordening (EU) nr. 1093/2010¹, Verordening (EU) nr. 1094/2010² en Verordening (EU) nr. 1095/2010³ vermelde procedure.

Overeenkomstig artikel 10, lid 1, van Verordening (EU) nr. 1095/2010 besluit de Commissie binnen drie maanden na ontvangst van de ontwerpnormen of zij de ingediende ontwerpen bevestigt. De Commissie heeft besloten het ingediende ontwerp van technische reguleringsnorm te bevestigen en in de vorm van een gedelegeerde verordening vast te stellen.

Deze gedelegeerde verordening:

¹ Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/78/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 12)

² Verordening (EU) nr. 1094/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Autoriteit voor verzekeringen en bedrijfspensioenen), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/79/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 48).

³ Verordening (EU) nr. 1095/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Autoriteit voor effecten en markten), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/77/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 84).

- schept rechtszekerheid over de criteria die de lidstaten zullen gebruiken bij de beslissing of er al dan niet een CCP moet worden aangewezen, en
- vermeldt duidelijk de taken die een CCP moet hebben om zijn plichten te kunnen vervullen.

2. RAADPLEGING VOORAFGAAND AAN DE VASTSTELLING VAN DE HANDELING

De ETA's hebben tussen februari en mei 2017 een openbare raadpleging gehouden over het ontwerp van technische reguleringsnorm.

Het overzicht van de vragen, de antwoorden en de feedback in het kader van de openbare raadpleging, de samenvatting van de belangrijkste punten en overige tijdens de raadpleging ontvangen opmerkingen, de reactie van de ETA's en de maatregelen die zijn genomen naar aanleiding van deze opmerkingen, zijn openbaar toegankelijk op de website van de Europese Bankautoriteit (hierna "EBA" genoemd) op <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/anti-money-laundering-and-e-money/rts-on-ccp-to-strengthen-fight-against-financial-crime>

Bovendien is de Stakeholdergroep Bankwezen (hierna "BSG" genoemd) van de EBA rechtstreeks geraadpleegd met het oog op de opstelling van de technische reguleringsnorm.

Alvorens de technische reguleringsnorm op te stellen, is een effectbeoordeling uitgevoerd. Daarbij zijn de voor- en nadelen van verschillende beleidsopties overwogen en is de impact beoordeeld van de voorkeursopties op de aanbieders van betalingsdiensten, uitgevers van elektronisch geld en bevoegde autoriteiten. De resultaten daarvan zijn openbaar gemaakt op <https://www.eba.europa.eu/-/esas-publish-central-contact-point-standards-in-fight-against-financial-crime>

3. JURIDISCHE ELEMENTEN VAN DE GEDELEGEERDE HANDELING

Deze gedelegeerde verordening bepaalt de criteria die in aanmerking moeten worden genomen bij het besluit over de aanwijzing van een CCP en de taken die aan het CCP kunnen worden toevertrouwd.

Met betrekking tot de criteria is een tweeledige aanpak vastgesteld om te beslissen of de aanwijzing van een CCP al dan niet passend is.

Lidstaten kunnen instellingen met een hoofdzetel in een andere lidstaat verplichten een CCP aan te wijzen wanneer aan bepaalde kwantitatieve criteria is voldaan, te weten:

- a) het aantal vestigingen, anders dan in de vorm van een bijkantoor, dat de instelling op het grondgebied van de lidstaat van ontvangst exploiteert, bedraagt 10 of meer, of
- b) het bedrag aan uitgegeven en terugbetaald elektronisch geld of de waarde van de door dergelijke vestigingen uitgevoerde betalingstransacties zal naar verwachting hoger zijn dan 3 miljoen EUR per boekjaar of is in het voorgaande boekjaar hoger dan 3 miljoen EUR geweest, of

c) de informatie die nodig is om te beoordelen of aan criterium a) of b) is voldaan, is de bevoegde autoriteit van de lidstaat van ontvangst ondanks haar verzoek niet tijdig ter beschikking gesteld.

Lidstaten van ontvangst kunnen instellingen die hun hoofdzetel in een andere lidstaat hebben ook verplichten om een CCP aan te wijzen wanneer het risico van witwassen of financiering van terrorisme in verband met de exploitatie van de vestigingen van deze instellingen, anders dan in de vorm van een bijkantoor, van dien aard is dat de aanwijzing van een CCP, zelfs wanneer niet aan de criteria onder a), b) of c) is voldaan, evenredig is.

Het is de bedoeling om voor rechtszekerheid en een consistente interpretatie van de CCP-bepalingen in de hele EU te zorgen, en tegelijkertijd de lidstaten de mogelijkheid te geven om CCP's te eisen wanneer dit noodzakelijk is in het licht van en in verhouding staat tot het risico van witwassen en terrorismefinanciering in verband met de exploitatie van vestigingen van buitenlandse instellingen op hun grondgebied.

Wat de taken betreft die een CCP opgedragen kunnen worden, vermeldt artikel 45, lid 9, van Richtlijn (EU) 2015/849 reeds duidelijk dat een CCP twee hoofdtaken heeft:

a) namens de aanwijzende instelling bewerkstelligen dat AML/CFT-vereisten van de lidstaat van ontvangst worden nageleefd; en

b) het toezicht door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst vergemakkelijken. Dit laatste geschiedt onder meer door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst desgevraagd documentatie en informatie te verstrekken.

CCP's zullen dus op zijn minst de aanwijzende instelling moeten informeren over de toepasselijke AML/CFT-regels en over de wijze waarop deze op de AML/CFT-gedragslijnen en procedures van de instelling van invloed kunnen zijn, moeten toezien op de naleving van de toepasselijke AML/CFT-regels door vestigingen anders dan bijkantoren en waar nodig corrigerende moeten maatregelen nemen.

In het kader daarvan moeten CCP's ook ten minste toegang kunnen krijgen tot informatie die in het bezit is van andere vestigingen dan bijkantoren, de aanwijzende instelling vertegenwoordigen in de contacten met de bevoegde autoriteiten en de financiële-inlichtingeneenheid (FIU) van de lidstaat en zo nodig inspecties ter plaatse van vestigingen faciliteren. Dit vereist niet expliciet, maar impliceert dat het CCP moet beschikken over passende technische kennis van de toepasselijke AML/CFT-vereisten en over voldoende personele en financiële middelen om zijn taken uit te voeren.

Lidstaten kunnen ook bepalen, op basis van hun beoordeling van het risico van witwassen en terrorismefinanciering, dat de CCP's verplicht worden om bepaalde aanvullende taken uit te oefenen, als onderdeel van hun taak ervoor te zorgen dat aan de lokale AML/CFT-verplichtingen wordt voldaan. Met name kan het passend zijn dat lidstaten voorschrijven dat het CCP bij de FIU van de lidstaat van ontvangst verdachte transacties rapporteert.

Uit artikel 48, lid 4, van Richtlijn (EU) 2015/849, blijkt bovendien dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst moeten toezien op buitenlandse aanbieders van betalingsdiensten en uitgevers van elektronisch geld die vestigingen, anders dan in de vorm van een bijkantoor, op hun grondgebied exploiteren, om ervoor te zorgen dat zij hun AML/CFT-verplichtingen nakomen. Daarbij kan het gaan om het nemen van maatregelen van tijdelijke aard om ernstige gebreken van die vestigingen aan te pakken, mits de aard van de gebreken tot onmiddellijk corrigerende maatregelen noopt.

De bevoegdheid van de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst inbreuken van de vestigingen van instellingen op hun grondgebied te bestraffen, valt buiten de bevoegdheden uit hoofde van artikel 45, lid 10, van Richtlijn (EU) 2015/849.

GEDELEGEERDE VERORDENING (EU) .../... VAN DE COMMISSIE

van 7.5.2018

tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2015/849 van het Europees Parlement en de Raad met technische reguleringsnormen inzake de criteria voor de aanwijzing van centrale contactpunten voor uitgevers van elektronisch geld en betalingsdienstaanbieders en met regels inzake hun taken

(Voor de EER relevante tekst)

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Richtlijn (EU) 2015/849 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering, tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2005/60/EG van het Europees Parlement en de Raad en Richtlijn 2006/70/EG van de Commissie⁴, en met name artikel 45, lid 11,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Uitgevers van elektronisch geld en betalingsdienstaanbieders kunnen centrale contactpunten aanwijzen om er namens de aanwijzende instellingen voor te zorgen dat de regels ter bestrijding van het witwassen van geld en het financieren van terrorisme worden nageleefd en om het toezicht door de bevoegde autoriteiten te vergemakkelijken. Lidstaten kunnen de aanwijzing van een centraal contactpunt voorschrijven wanneer betalingsdienstaanbieders en uitgevers van elektronisch geld op hun grondgebied diensten aanbieden via vestigingen, anders dan in de vorm van een bijkantoor, maar niet wanneer zij diensten aanbieden zonder een vestiging.
- (2) De aanwijzing van een centraal contactpunt met het oog op de naleving van de regels ter bestrijding van het witwassen van geld en het financieren van terrorisme lijkt gerechtvaardigd wanneer de omvang en schaal van de activiteiten die de betalingsdienstaanbieders en uitgevers van elektronisch geld via vestigingen, anders dan in de vorm van een bijkantoor, verrichten, bepaalde drempelwaarden bereiken of overschrijden. Deze drempelwaarden moeten worden vastgesteld op een niveau dat evenredig is aan het doel van Richtlijn (EU) 2015/849, dat erin bestaat het toezicht door de bevoegde autoriteiten te vergemakkelijken op de naleving door dergelijke vestigingen, namens hun aanwijzende instelling, van lokale verplichtingen inzake de bestrijding van witwassen en van de financiering van terrorisme (AML/CFT), zonder tegelijkertijd de betalingsdienstaanbieders en uitgevers van elektronisch geld een onnodige regeldruk op te leggen.
- (3) Het vereiste een centraal contactpunt aan te wijzen, lijkt ook gerechtvaardigd wanneer een lidstaat van mening is dat het risico van witwassen en terrorismefinanciering in verband met de exploitatie van dergelijke vestigingen is toegenomen. Zo'n toename kan bijvoorbeeld blijken uit een beoordeling van het gevaar van witwassen en terrorismefinanciering in verband met bepaalde categorieën van

⁴

PB L 141 van 5.6.2015, blz. 73.

betalingsdienstaanbieders en uitgevers van elektronisch geld. De lidstaten zouden er niet toe mogen worden verplicht om met dat doel een risicobeoordeling van individuele instellingen uit te voeren.

- (4) In uitzonderlijke gevallen, wanneer lidstaten redelijke gronden hebben om aan te nemen dat het risico van witwassen en terrorismefinanciering in verband met een specifieke betalingsdienstaanbieder of uitgever van elektronisch geld die vestigingen op hun grondgebied exploiteert, hoog is, moeten zij echter kunnen verlangen dat die uitgever of aanbieder een centraal contactpunt aanwijst, zelfs als hij de in deze verordening vastgestelde drempels niet haalt of niet behoort tot een categorie van instellingen die verplicht zijn een centraal contactpunt aan te wijzen op grond van de beoordeling door de lidstaat van het risico van witwassen en terrorismefinanciering.
- (5) Wanneer een centraal contactpunt wordt aangewezen, dient dit er, namens de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder, voor te zorgen dat zijn vestigingen de toepasselijke AML/CFT-regels in acht nemen. Het centrale contactpunt dient daartoe een gedegen inzicht hebben in de toepasselijke AML/CFT-vereisten en de ontwikkeling en tenuitvoerlegging van AML/CFT-gedragslijnen en procedures te bevorderen.
- (6) Het centraal contactpunt dient onder meer een centrale coördinerende rol te vervullen tussen de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder en de vestigingen daarvan, en tussen de uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder en de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar de vestigingen worden geëxploiteerd, dit ter bevordering van het toezicht daarop.
- (7) Lidstaten dienen het recht te hebben om op grond van hun globale beoordeling van het risico van witwassen en terrorismefinanciering in verband met de activiteit van betalingsdienstaanbieders en uitgevers van elektronisch geld die op hun grondgebied, anders dan in de vorm van een bijkantoor, gevestigd zijn, te bepalen dat centrale contactpunten verplicht zijn bepaalde aanvullende taken te verrichten als onderdeel van hun plicht ervoor te zorgen dat de lokale AML/CFT-verplichtingen worden nagekomen. Met name kan het voor lidstaten passend zijn om van centrale contactpunten te verlangen dat zij, namens de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder, verdachte transacties melden bij de financiële-inlichtingeneenheid (FIU) van de lidstaat van ontvangst op het grondgebied waarvan de meldingsplichtige entiteit is gevestigd.
- (8) Het is aan elke lidstaat om te bepalen of centrale contactpunten een bepaalde vorm moeten hebben. Wanneer er een vorm is voorgeschreven, moeten de lidstaten ervoor zorgen dat de vereisten evenredig zijn en niet verder gaan dan wat noodzakelijk is om de beoogde naleving van de AML/CFT-regels te verwezenlijken en het toezicht te vergemakkelijken.
- (9) Deze verordening is gebaseerd op de ontwerpen van technische uitvoeringsnormen die door de Europese toezichthoudende autoriteiten (de Europese Bankautoriteit, de Europese Autoriteit voor verzekeringen en bedrijfspensioenen en de Europese Autoriteit voor effecten en markten) aan de Commissie zijn voorgelegd.
- (10) De Europese toezichthoudende autoriteiten hebben openbare raadplegingen gehouden over de ontwerpen van technische reguleringsnormen waarop deze verordening is gebaseerd, de mogelijke kosten en baten daarvan geanalyseerd en het advies ingewonnen van de Stakeholdergroep Bankwezen, die is opgericht overeenkomstig artikel 37 van respectievelijk Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees

Parlement en de Raad⁵, Verordening (EU) nr. 1094/2010 van het Europees Parlement en de Raad⁶ en Verordening (EU) nr. 1095/2010 van het Europees Parlement en de Raad⁷,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Onderwerp en toepassingsgebied

Bij deze verordening worden vastgesteld:

- (a) criteria voor het bepalen van de voorwaarden waaronder een aanwijzing van een centraal contactpunt overeenkomstig artikel 45, lid 9, van Richtlijn (EU) 2015/849 passend is;
- (b) regels betreffende de taken van centrale contactpunten.

Artikel 2

Definities

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

- (1) “bevoegde autoriteit”: de autoriteit van een lidstaat die bevoegd is om ervoor te zorgen dat uitgevers van elektronisch geld en betalingsdienstaanbieders die op hun grondgebied gevestigd zijn, anders dan in de vorm van een bijkantoor, en waarvan het hoofdkantoor in een andere lidstaat gesitueerd is, voldoen aan de vereisten van Richtlijn (EU) 2015/849, zoals omgezet in de nationale wetgeving;
- (2) “lidstaat van ontvangst”: de lidstaat op het grondgebied waarvan de uitgevers van elektronisch geld en betalingsdienstaanbieders waarvan het hoofdkantoor in een andere lidstaat is gesitueerd, anders dan in de vorm van een bijkantoor zijn gevestigd;
- (3) “uitgevers van elektronisch geld en betalingsdienstaanbieders”: uitgevers van elektronisch geld als omschreven in artikel 2, punt 3), van Richtlijn 2009/110/EG

⁵ Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/78/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 12).

⁶ Verordening (EU) nr. 1094/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Autoriteit voor verzekeringen en bedrijfspensioenen), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/79/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 48).

⁷ Verordening (EU) nr. 1095/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Autoriteit voor effecten en markten), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/77/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 84).

van het Europees Parlement en de Raad⁸ en betalingsdienstaanbieders als omschreven in artikel 4, punt 9), van Richtlijn 2007/64/EG van het Europees Parlement en de Raad⁹.

Artikel 3

Criteria voor de aanwijzing van een centraal contactpunt

1. Lidstaten van ontvangst kunnen voorschrijven dat uitgevers van elektronisch geld en betalingsdienstaanbieders die vestigingen op hun grondgebied hebben, anders dan in de vorm van een bijkantoor, en waarvan het hoofdkantoor in een andere lidstaat is gesitueerd, een centraal contactpunt aanwijzen, wanneer aan de volgende criteria is voldaan:
 - (a) het aantal van deze vestigingen bedraagt 10 of meer;
 - (b) het cumulatieve bedrag aan uitgegeven en terugbetaald elektronisch geld of de cumulatieve waarde van de door de vestigingen uitgevoerde betalingstransacties zal naar verwachting hoger zijn dan 3 miljoen EUR per boekjaar of is in het voorgaande boekjaar hoger dan 3 miljoen EUR geweest;
 - (c) de informatie die nodig is om te beoordelen of aan het criterium in punt a) of punt b) is voldaan, is de bevoegde autoriteit van de lidstaat van ontvangst ondanks haar verzoek niet tijdig ter beschikking gesteld.
2. Onverminderd de in lid 1 genoemde criteria kunnen lidstaten van ontvangst categorieën uitgevers van elektronisch geld en betalingsdienstaanbieders die vestigingen op hun grondgebied hebben, anders dan in de vorm van een bijkantoor, en waarvan het hoofdkantoor in een andere lidstaat is gesitueerd, ertoe verplichten een centraal contactpunt aan te wijzen, wanneer dit vereiste in verhouding staat tot het niveau van het risico van witwassen of terrorismefinanciering in verband met de exploitatie van deze vestigingen.
3. Lidstaten van ontvangst baseren hun beoordeling van het niveau van het risico van witwassen of terrorismefinanciering in verband met de exploitatie van deze vestigingen op de resultaten van de overeenkomstig artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van Richtlijn (EU) 2015/849 uitgevoerde risicobeoordelingen en op andere beschikbare geloofwaardige en betrouwbare bronnen. In het kader van deze beoordeling houden de lidstaten van ontvangst rekening met ten minste de volgende criteria:

⁸ Richtlijn 2009/110/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de toegang tot, de uitoefening van en het prudentieel toezicht op de werkzaamheden van instellingen voor elektronisch geld, tot wijziging van de Richtlijnen 2005/60/EG en 2006/48/EG en tot intrekking van Richtlijn 2000/46/EG (PB L 267 van 10.10.2009, blz. 7).

⁹ Richtlijn 2007/64/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 betreffende betalingsdiensten in de interne markt tot wijziging van de Richtlijnen 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG en 2006/48/EG, en tot intrekking van Richtlijn 97/5/EG (PB L 319 van 5.12.2007, blz. 1).

- (a) het risico van witwassen en terrorismefinanciering in verband met de aangeboden soorten producten en diensten en de gebruikte distributiekkanalen;
 - (b) het risico van witwassen en terrorismefinanciering in verband met de soorten klanten;
 - (c) het risico van witwassen en terrorismefinanciering in verband met de omstandigheid dat incidentele transacties vaker voorkomen dan transacties die in het kader van zakelijke betrekkingen worden uitgevoerd.
 - (d) het risico van witwassen en terrorismefinanciering in verband met de landen en geografische gebieden die worden bediend.
3. Onverminderd de in lid 1 en lid 2 vermelde criteria kan een lidstaat van ontvangst in uitzonderlijke omstandigheden de bevoegde autoriteit van de lidstaat van ontvangst de bevoegdheid verlenen om een uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder die vestigingen op zijn grondgebied heeft, anders dan in de vorm van een bijkantoor, en waarvan het hoofdkantoor in een andere lidstaat is gesitueerd, ertoe te verplichten een centraal contactpunt aan te wijzen, mits de lidstaat van ontvangst redelijke gronden heeft om aan te nemen dat de exploitatie van vestigingen van die uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder een hoog risico van witwassen en terrorismefinanciering inhoudt.

Artikel 4

Zorgen voor naleving van de AML/CFT-regels

Het centrale contactpunt zorgt ervoor dat de in artikel 45, lid 9, van Richtlijn (EU) 2015/849 omschreven vestigingen voldoen aan de AML/CFT-regels van de lidstaat van ontvangst. Te dien einde moet het centrale contactpunt:

- (a) de ontwikkeling en uitvoering bevorderen van AML/CFT-gedragslijnen en -procedures ingevolge artikel 8, leden 3 en 4, van richtlijn (EG) 2015/849, door de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder te informeren over de AML/CFT-vereisten die in de lidstaat van ontvangst van toepassing zijn;
- (b) namens de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder erop toezien dat dergelijke vestigingen de in de lidstaat van ontvangst toepasselijke AML/CFT-vereisten en de ingevolge artikel 8, lid 3, en lid 4, van Richtlijn (EU) 2015/849 vastgestelde gedragslijnen, controlemaatregelen en procedures van de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder, daadwerkelijk toepassen;
- (c) het hoofdkantoor van de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder informeren over eventuele inbreuken of nalevingskwesties die in deze vestigingen zijn opgemerkt, en daarbij onder meer informatie verstrekken over zaken die van invloed kunnen zijn op het vermogen van de vestigingen om de AML/CFT-gedragslijnen en -procedures van de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder daadwerkelijk in acht te nemen of de risicobeoordeling van de aanwijzende

uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder anderszins kunnen beïnvloeden;

- (d) er namens de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder voor zorgen dat er corrigerende maatregelen worden genomen wanneer deze vestigingen toepasselijke AML/CFT-regels niet in acht nemen of het gevaar bestaat dat zij deze niet in acht nemen;
- (e) er namens de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder voor zorgen dat deze vestigingen en hun personeel deelnemen aan de in artikel 46, lid 1, van Richtlijn (EU) 2015/849 bedoelde opleidingsprogramma's;
- (f) de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder vertegenwoordigen bij diens contacten met de bevoegde autoriteiten en de FIU van de lidstaat van ontvangst.

Artikel 5

Faciliteren van toezicht door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst

Het centrale contactpunt faciliteert het toezicht door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst op de in artikel 45, lid 9, van Richtlijn (EU) 2015/849 omschreven vestigingen. Te dien einde moet het centrale contactpunt, namens de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder:

- (a) de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder bij zijn contacten met bevoegde autoriteiten vertegenwoordigen;
- (b) de informatie inzien waarover deze vestigingen beschikken;
- (c) reageren op elk verzoek van de bevoegde autoriteiten in verband met de activiteiten van deze vestigingen, de bevoegde autoriteiten relevante informatie verstrekken waarover de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder en deze vestigingen beschikken en zo nodig regelmatig verslag uitbrengen;
- (d) inspecties ter plaatse van deze vestigingen faciliteren wanneer de bevoegde autoriteiten daarom verzoeken.

Artikel 6

Aanvullende taken van een centraal contactpunt

1. Lidstaten van ontvangst kunnen centrale contactpunten ertoe verplichten om namens de aanwijzende uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder, in aanvulling op de in de artikelen 4 en 5 omschreven taken, een of meer van de volgende taken uit te voeren:

- (a) het indienen van verslagen ingevolge artikel 33, lid 1, van Richtlijn (EU) 2015/849, als omgezet in het nationale recht van de lidstaat van ontvangst;
 - (b) het reageren op ieder verzoek van de FIU in verband met de activiteit van vestigingen als omschreven in artikel 45, lid 9, van Richtlijn (EU) 2015/849 en de FIU relevante informatie verstrekken over dergelijke vestigingen;
 - (c) het, waar passend, toetsen van transacties om vast te stellen of een transactie verdacht is, in het licht van omvang en complexiteit van de transacties van de uitgever van elektronisch geld of betalingsdienstaanbieder in de lidstaat van ontvangst.
2. Lidstaten van ontvangst kunnen centrale contactpunten ertoe verplichten om een of meer van de in lid 1 omschreven aanvullende taken uit te voeren wanneer deze aanvullende taken in verhouding staan tot het algemene niveau van het risico van witwassen en terrorismefinanciering in verband met de exploitatie van deze betalingsdienstaanbieders en uitgevers van elektronisch geld die op hun grondgebied vestigingen hebben, anders dan in de vorm van een bijkantoor.
3. Lidstaten van ontvangst baseren hun beoordeling van het niveau van het risico van witwassen of terrorismefinanciering in verband met de exploitatie van deze vestigingen op de resultaten van de overeenkomstig artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van Richtlijn (EU) 2015/849 uitgevoerde risicobeoordelingen, op artikel 3, lid 2, van deze verordening indien van toepassing, en op andere beschikbare geloofwaardige en betrouwbare bronnen.

Artikel 7

Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 7.5.2018

Voor de Commissie
De Voorzitter
Jean-Claude JUNCKER